

Hồi Thư Bảy Mươi Bốn
DẤU VẾT KẺ THÙ

Tiền Xuân Lâm cau mày:

– Đúng rồi. Bọn ta lại lầm Cửu Độc Nương Tử một lần nữa! Không phải tự nhiên mà nàng cho ta uống thuốc giải độc đâu!

Vương Lập Văn trở mắt:

– Không còn nghi ngờ gì nữa! Thuốc giải độc đó bất quá chỉ chế ngự chất độc tạm thời, chứ không giải trừ hoàn toàn! Giờ thì thuốc giải đã hết công hiệu, chất độc phát tác trở lại!

Triệu Quân Lượng hét:

– Ma nữ ác độc thật! Đáng chết lắm! Bạch huynh lại tha cho nàng, tiếc thật!

Bạch Thiếu Huy cao giọng:

– Tiểu đệ thấy các vị nhân huynh giải được độc rồi, không muốn sanh thù sanh oán làm gì, nên tha nàng. Ngờ đâu nàng còn nuôi dưỡng ác ý?

Vương Lập Văn chen lời:

– Không nên trách Bạch huynh, chính bọn ta là nạn nhân mà còn lầm nàng thay, huống chi Bạch huynh là người ngoài cuộc!

Bạch Thiếu Huy hỏi:

– Các vị có đủ sức đi nốt đoạn đường còn lại không?

Kim Nhất Phàm lắc đầu:

– Tay chân của bọn tiểu đệ không còn cử động nổi, công lực tiêu tan, dù cố gắng cách mấy, cũng không làm sao vượt trọn ba mươi dặm dài.

Bạch Thiếu Huy khuyến khích:

– Cứ cố gắng đi được tắc đường nào hay tắc đường ấy, miễn sao chúng ta rời khỏi vùng này càng xa càng có lợi!

Tiền Xuân Lâm gắng gượng đứng lên:

– Bạch huynh nói phải đấy! Hiện tại chúng ta còn trong vòng hiểm địa, phải rời xa được một bước nên một bước. Đi thì không hy vọng đi khỏi nhưng ở lại càng khổ, thà bọn ta cố đi đến đâu hay đến đó.

Kim Nhất Phàm cắn răng đứng lên:

– Đi! Mình cứ đi! Tiểu đệ xin dẫn đầu như cu!

Y toan nhấc chân bước tới, bỗng Bạch Thiếu Huy nắm tay y giữ lại:

– Kim huynh thư thả một chút!

Chàng ngóng mắt nghiêng tai về một hướng chừng như đã phát hiện ra điều gì.

Kim Nhất Phàm khẩn trương ra mặt hấp tấp hỏi:

– Bạch huynh đã phát hiện ra vật gì phải không?

Bạch Thiếu Huy ngưng trọng thần sắc khẽ cau đôi mày:

– Chừng như có người đang lục soát từ trên núi lục soát dần dần xuống đây. Họ khá đông. Ít nhất cũng độ mười người trở lên.

Vương Lập Văn đưa ra nhận xét:

– Bọn này chắc chắn là người của Bách Hoa Cốc rồi. Cửu Độc Nương Tử đã hạ độc thủ tất nhiên nàng trở về sào huyệt báo cáo với phu nhân.

Tiền Xuân Lâm trầm giọng:

– Theo tiểu đệ Cửu Độc Nương Tử không liên quan gì với Bách Hoa Cốc cả!

Triệu Quân Lượng cãi:

– Nơi đây còn phạm vi thế lực của Bách Hoa Cốc nên chúng mới tự do lục soát thế này. Cửu Độc Nương Tử ở trong vùng này, điều đó chứng tỏ nàng là người của Bách Hoa Cốc rồi, còn nghi ngờ chi nữa?

Kim Nhất Phàm chấp hai tay quyền đấm vào khoảng không:

– Không cần phải nghĩ dài dòng, chúng đến thì ta cứ đánh chết là cùng chứ gì!

Tiền Xuân Lâm lắc đầu:

– Công lực của chúng ta đã tiêu tan hết, đánh nhau với chúng thế nào được mà hòng liều mạng?

Bạch Thiếu Huy dăm dăm mắt nhìn về một khoảng cây cối rậm rạp bên trên triền núi.

– Không bao lâu hơn mười đại hán vận y phục chên màu xanh xuất hiện thành hàng từ trong các bụi cây đi ra, tiến đến chỗ bọn Bạch Thiếu Huy đang nghỉ chân.

Vì chúng còn khá xa, Kim Nhất Phàm không thể nhận rõ ràng, vội hỏi Bạch Thiếu Huy:

– Bạch huynh có biết chúng thuộc cánh nào không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Thuộc cánh nào thì không rõ, nhưng có thể chúng không phải là người của Bách Hoa Cốc!

Triệu Quân Lượng nêu một nghi vấn:

– Có Cửu Độc Nương Tử trong số đó không?

Bạch Thiếu Huy không đáp câu đó:

– Phàm thuộc hạ trong Bách Hoa Cốc đều mặc y phục đen, còn bọn này thì lại mặc y phục xanh.

Trác Duy Hòa vụt kêu lên:

– Y phục xanh?

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Đúng vậy.

Trong bọn chỉ có Bạch Thiếu Huy nhìn thấy rõ ràng còn các người khác kém nhãn lực hơn nên không thể phân biệt được màu sắc y phục, chỉ thấy lơ mơ những bóng người di động.

Vương Lập Văn chớp chớp mắt:

– Hay là người trong cánh ta?

Kim Nhất Phàm lắc đầu:

– Người của chúng ta làm gì lại có mặt ở đây?

Trong lúc họ đang bàn bàn luận luận với nhau đoàn người đó cứ tiến tới tiến mãi mỗi lúc một gần.

Tên cầm đầu chừng như đã trong thấy bọn Vương Lập Văn vội hoành tay về phía hậu ra hiệu cho đồng bọn, vừa gọi vọng đến:

– Các vị bằng hữu nào đó? Xin cho biết lai lịch?

Bọn người phía sau qua cái vẫy tay của tên chỉ huy, lập tức phân làm hai toán, mỗi toán rẽ qua một phía, tiến tới đón chặn hai bên.

Cùng lúc đó độ sáu bảy tên đại hán khác xuất hiện từ hai bên tả hữu tiến vào.

Bọn này cũng vận y phục xanh, trông lực lưỡng vô cùng, da mặt chúng ngời bóng như đồng đen, những thớ thịt nổi vồng, thoáng nhìn cũng đủ biết chúng là những vũ sĩ hữu hạng.

Mỗi tên thủ một chiếc Côn xoa, loại vũ khí của Ngưu đầu mã diện chốn âm cung, Côn xoa chớp ngời dưới ánh sáng dương quang nóng như thiêu đốt.

Bây giờ Kim Nhất Phàm mới trông thấy rõ ràng y bật cười cuồng dại, cười dứt, y cao giọng nói:

– Cao Xung! Thì ra là các người!

Đúng như lời Kim Nhất Phàm, tên cầm đầu không ai khác hơn là Cao Xung, viên lãnh đội sư tử đội trong Táng Hoa Môn.

Hắn giật mình giương mắt nhìn kỹ, rồi reo lên:

– A! A! Kim tổng giáo luyện!

Kim Nhất Phàm cười ha hả:

– Người nhìn xem còn nhận ra nữa chẳng?

Cao Xung lại nhìn một chút nữa:

– A! Có cả thiếu trang chủ! Có cả tam vị công tử! Trời!

Hắn mừng quá không thốt thành lời, thành câu. Hắn chạy bay tới nghiêng mình làm lễ với tiểu chủ.

Mười mấy tên đại hán áo xanh cũng rạp nhau nghiêng mình chào.

Vương Lập Văn khoác tay:

– Lúc này không phải là lúc thủ lễ. Cao lãnh đội bảo các anh em cứ tự nhiên.

Y đưa tay chỉ Bạch Thiếu Huy giới thiệu với Cao Xung:

– Đây là Bạch công tử!

Cao Xung lại vòng tay hướng thẳng về chàng:

– Kính chào Bạch đại hiệp!

Bạch Thiếu Huy vội đáp lại:

– Cao lãnh đội bất tất phải khách sáo.

Vương Lập Văn nóng nảy hỏi:

– Làm sao Cao lãnh đội lại tới tận chỗ này?

Cao Xung sơ lược tóm tắt:

– Sự tình khá dài dòng, đại khái thì từ lúc thiếu trang chủ rời gian địa thất trốn đi với tên giả mạo Tiết thần y, phu nhân hạ lệnh cho bọn thuộc hạ phân tán nhau đi tìm khắp nơi, không ngờ những người được sai phái ra đi không một ai trở lại. Tại phân trang trong thành Sùng ninh phu nhân lo lắng vô cùng, phát lệnh toàn lực các phân trang khác vừa tìm thiếu trang chủ mà cũng vừa tìm bọn thuộc hạ bị mất tích.

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

– Vừa rồi phân trang tại La giang cấp báo có một số nhân vật giang hồ xuất hiện trong thành, lai lịch có vẻ mờ ám. Tiếp được tin đó, tôi lập tức dẫn thuộc hạ lên đường.

Vương Lập Văn hân hoan ra mặt:

– Cô mẫu tôi hiện ở La giang?

Cao Xung gật đầu:

– Hiện tại phu nhân ở tại Phân trang La giang, chờ tin tức của Nghê phó

giáo luyện, Văn lãnh đội, Bốc lãnh đội và thuộc hạ. May mắn hơn các vị đó, thuộc hạ lại được gặp thiếu trang chủ ở đây.

Bạch Thiếu Huy thăm nghĩ:

Thế ra Táng Hoa Môn và Hoán Hoa Cung đều phải thuộc hạ lục soát quanh vùng này! Rồi song phương sẽ gặp nhau, vùng này lại một phen náo nhiệt!

Triệu Quân Lượng cười lớn:

– Hay quá! Sư phó đã đến đây rồi! Thế nào mấy yêu nữ đó cũng phải mất mạng!

Vương Lập Văn hỏi:

– Cao lãnh độ có đem lương khô theo đó chẳng?

Cao Xung vội hỏi lại:

– Thiếu trang chủ chưa ăn gì à? Thuộc hạ có dẫn theo hơn mười tên hán tử, có mấy tên đang nấu cơm tại ngôi miếu nhỏ gần đây.

Vương Lập Văn gật đầu:

– Được lắm! Còn bồ câu đưa tin, Cao lãnh độ có con nào đó chẳng?

Cao Xung đáp nhanh:

– Có chứ! Lần xuất quân này chính phu nhân đích thân chủ trì mọi việc, ngoài ra còn có các cao thủ thượng khách của bốn trang phân tán khắp nơi, chức chờ tiếp ứng. Nếu bắt được tín hiệu là đến tận chỗ liền. Tự nhiên thuộc hạ phải đem bồ câu theo nếu cần thì báo cáo tình hình về cho phu nhân ngay!

Vương Lập Văn trầm ngâm một chút:

– Vậy là ổn lắm rồi! Riêng ta ta muốn báo tin gấp cho cô mẫu hay, bọn chúng ta năm người đều thoát hiểm cả, để cô mẫu ta yên lòng.

Cao Xung đưa tay chỉ:

– Bồ câu có sẵn ở ngôi miếu đó, xin thiếu trang chủ cùng các vị đi theo thuộc hạ!

Kim Nhất Phàm lắc đầu:

– Cao lãnh độ hãy thư thả một chút! Bọn chúng tôi còn đi đứng gì nữa nổi mà hòng đến đó! Phải có người công mới được!

Tiền Xuân Lâm gật đầu:

– Đúng vậy! Bọn ta vô phương cử động!

Cao Xung giật mình:

– Thiếu trang chủ và các vị thọ thương?

Kim Nhất Phàm cười khổ:

– Thương thì không! Độc thì có!

Triệu Quân Lượng rít lên:

– Bọn ta trúng độc!

Cao Xung lo ngại:

– Có lẽ là một loại độc mãnh liệt lắm, nên các vị mới mất hết cả lực! Hiện Đường lão có mặt tại La giang, bên cạnh phu nhân, thiếu trang chủ và các vị đến đó, người sẽ có cách giải độc!

Kim Nhất Phàm giục:

– Đừng phí thời giờ nữa. Làm cách nào đưa bọn ta xuống miếu đi, xuống đó thì muốn nói gì thì nói.

Cao Xung bảo năm trang hán kề lưng công bọn Vương Lập Văn theo con đường mòn xuống núi.

Không bao lâu họ đã xuống đến nơi, nơi đó là một thôn xóm có một tòa cổ miếu, thờ sơn thần trong một vùng cây rậm rạp.

Cao Xung hướng dẫn nội bọn vào miếu.

Năm trang hán đặt bọn Vương Lập Văn xuống vuông nền trước bệ thờ.

Cao Xung lấy giấy bút có sẵn trên bệ thờ trao cho Vương Lập Văn. Y thảo vội mấy hàng, gấp lại cột vào chân chim bồ câu thả bay đi.

Họ khát nước từ lâu, mãi đến bây giờ mới uống, yên lòng uống là vì nước của Cao Xung, là vì họ đã rời khỏi vùng có ảnh hưởng của Cửu Độc Nương Tử, uống xong họ lại ăn!

Vừa lúc đó có tiếng la hét từ xa vọng lại vang dội.

Kim Nhất Phàm quay mặt nhìn về hướng gọi Cao Xung:

– Cao lãnh đội! Có thể là bọn người theo dấu mình đấy.

Cao Xung vội đáp:

– Tổng giáo luyện yên tâm! Thuộc hạ có bố trí quanh tòa miếu này!

Hắn chưa buông dứt câu, tiếng la hét đã nghe kể cận bên ngôi miếu rồi. Tiếp theo đó có tiếng chân người chạy thành thịch đồng thời một tiếng hú vọng vang lên ngân dài.

Oải cước hồ Cao Xung biến sắc.

Một trang hán vận áo xanh chạy như bay vào trong miếu, trước mặt Cao Xung nghiêng mình báo cáo:

– Một quái nhân vận áo đen, không rõ từ đâu đến, toan xông vào miếu, bọn tiểu nhân ngăn trở nhưng quái nhân có công lực vô cùng thâm hậu, áp đảo cả bọn tiểu nhân.

Cao Xung kinh hãi vô cùng.

– Thủ hạ của hắc có trên ba mươi người người nào cũng có vũ công khá, không ngăn chặn nổi một quái nhân?

Hắc hỏi gấp:

– Các người hiệp nhau bao nhiêu người mà không ngăn trở nổi hắc?

Trang hán đáp nhanh:

– Tất cả anh em túc trực tại mặt trước miếu.

Vương Lập Văn nhìn trang hán:

– Kẻ vừa đến có hình dáng ra sao?

Trang hán lắc đầu:

– Tiểu nhân không trông thấy rõ ràng, vừa nghe tin là chạy bay vào đây báo tin cho Cao lãnh đội hay liền.

Tiếng la hét càng nghe gần hơn, lớn hơn. Cuộc chiến đang di chuyển về miếu.

Trong thoáng mắt tiếng vũ khí chạm nhau xoang xoảng vang lên.

Oải hổ cước Cao Xung chụp lấy chiếc Cương xoa, quay lại nhìn Vương Lập Văn:

– Thuộc hạ xin ra đấy xem sao!

Bạch Thiếu Huy ngăn lại:

– Cao lãnh đội bất tất phải động thân, người ấy đang đi về phía miếu kia mà! Đợi y đến là biết, bất tất phải ra đấy!

Cao Xung không cần phải đi, chẳng phải vì câu nói của Bạch Thiếu Huy mà lúc đó có bóng người xuất hiện trong tầm người của hắc rồi.

Có rất nhiều người xuất hiện chẳng phải chỉ một người.

Số người đó gồm hơn mười tên trang hán áo xanh đang vung tít cương xoa bao vây một lão nhân vận chiếc áo dài rộng màu đen, tóc xõa khuất bờ vai. Họ vừa đánh vừa di động về phía miếu.

Đúng hơn chính lão nhân di động, còn bọn áo xanh cố sức ngăn chặn lại nhưng không ngăn chặn nổi nên phải lưu chuyển theo lão dần dần, bất quá chỉ làm chậm chân lão phần nào vậy thôi.

Nhìn thoáng qua cuộc chiến, Bạch Thiếu Huy thấy ngay lão nhân không hề xem bọn áo xanh ra gì, nêu lão không đi nhanh là do ý lão chứ bọn áo xanh chẳng làm gì chặn lão lại được.

Lão không hề hoàn thủ dù bị bao vây giữa hơn mười ngọn cương xoa ào ào giáng xuống đầu, thân pháp của lão kỳ diệu vô cùng, có lẽ bọn áo xanh đã chặn

lão từ xa, và đã giao chiến một lúc lâu rồi, mà không một ai đánh trúng người lão một cương xoa.

Lão áo đen cứ ung dung tiến tới càng lúc càng gần.

Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ:

Chừng như lão này có luyện được cương khí hộ thân cho nên cương xoa đến gần bị bật dội trở lại. Lão chẳng làm cử động nhỏ nào nhưng chẳng ai chạm vào người lão được.

Kim Nhất Phàm vừa trông thấy rõ lão nhân kinh hãi kêu lên:

– Trời! Hắc Phong Quái Thân đầu đà! Nghe nói lão đã vắng bóng trên giang hồ từ nhiều năm qua, đến bây giờ mới tái hiện! Lão gia nhập Hoán Hoa Cung rồi chẳng?

Hắc Phong Quái Thân đầu đà!

Danh hiệu đó Bạch Thiếu Huy đã từng nghe sư phó đề cập đến. Đầu đà có võ công cực cao, môn học của lão thuộc tà công rất ít khi lão động thủ với người giang hồ, mỗi lần bắt buộc phải động thủ là đối phương phải mất mạng với lão.

Do đó trên giang hồ hào kiệt anh hùng không ai dám trêu vào lão. Được cái lão cũng không phải là người đa sự nên ân oán không lây ra giữa lão và võ lâm.

Giờ đây lão xuất hiện và tiến dần về phía tòa cổ miếu. Không rõ lão có ý tứ gì, nhưng xem ra thì lão không ác lắm. Nếu lão ác thì mười mấy tên áo xanh kia vị tất còn sống được với lão đến phút giây này.

Chàng hấp tấp bảo Cao Xung:

– Cao lãnh đội gọi gấp đám thuộc hạ lùi ra xa ngay, để tiểu đệ đến gặp lão ấy cho.

Kim Nhất Phàm khoác tay:

– Bạch huynh yên trí! Hắc luyện được một công phu kỳ dị đặc biệt lắm, từ bao lâu nay những kẻ giao đầu với hắc đều...

Kim Nhất Phàm muốn nói đều chết không kịp lùi bước, song bỏ lửng câu tại đó, bởi biết mình lỡ lời, lỡ với một tay đại hiệp mà y từng chứng kiến bản lãnh.

Đừng kể những gì khác, nội cái việc một chưởng đánh lui Cửu Độc Nương Tử cũng đủ chứng minh tài ba siêu việt của chàng rồi.

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười:

– Tuy nhiên mình cũng phải cẩn thận! Có cẩn thận thì bao giờ cũng được an toàn!

Chàng dợm bước ra ngoài miếu.

Đột nhiên trước cửa miếu, một luồng gió nhẹ vờn qua, nơi một tàng cây to lớn, cành dao động lá xạc xào, hai bóng người xuất hiện trước Hắc Phong Quái

Thân đầu đà!

Trong hai bóng đó, một là lão nhân vận áo dài màu lam, thân hình cao to mặt đỏ như táo, râu bạc tóc trắng thần thái uy nghi mãnh liệt vô cùng.

Người kia vận áo đen, đeo trường kiếm chính là Phó giáo luyện Nghê Trường Lâm.

Cao xung mừng rỡ reo lên:

– Nghê phó giáo luyện và thượng khách trang viện đã tới.

Bạch Thiếu Huy không nhận ra lão già áo lam song bằng vào khẩu khí của Cao Xung, chàng biết ngay lão ấy hẳn có một lai lịch phi thường.

Vương Lập Văn thở phào một tiếng gọi Bạch Thiếu Huy:

– Bạch huynh không cần phải ra đó nữa!

Nghê Trường Lâm vừa xuất hiện liền trừng mắt nhìn bọn áo xanh đang bao vây quái nhân quái:

– Các người lui lại ngay!

Bọn trang hán áo xanh lập tức thụ cương xoa, lùi bước dạt ra hai bên.

Lão nhân tóc xõa chớp đôi mắt sáng ngời nhìn hai người mới đến giọng lạnh lùng:

– Lão phu đang buồn bực quá, hai vị đến đúng lúc đấy, thế nào cũng có một trò tiêu khiển ngoạn mục giúp lão phu giải sầu chốc lát.

Lão già áo lam gật đầu hỏi:

– Tôn giá là Hắc Phong Quái Thân đầu đà?

Quái nhân cười nửa miệng:

– Chính lão phu!

Nửa nụ cười biến mất, quái nhân càng lạnh lùng hơn trước tiếp nối:

– Bằng hữu có nhãn lực khá đó! Rất tiếc lão phu chưa được hân hạnh gặp bằng hữu lần nào! Thành ra không biết bằng hữu là ai?

Lão già áo lam cười mỉa:

– Biết cũng thế, không biết cũng thế, có gì đáng lấy làm lạ đâu?

Hắc Phong Quái gật đầu:

– Phải biết mới được! Điều đó rất cần cho lão phu, bởi lão phu bình sinh không hề động thủ với những kẻ vô danh, bằng hữu không tên thì lùi lại đi để cho kẻ có tên vào cuộc, cái quy củ của lão phu là vậy, đừng bức bách lão phu phải phá lệ.

Lão già áo lam rùn vai, đứng nguyên tại giữa đường.

– Thân lão ca muốn lão nhượng bộ?

Hắc Phong Quái buông gọn:

– Lão phu không thích nói nhiều!

Lắc lắc vũ khí hình trái mật bên cạnh hông, lão già áo lam hừ lạnh một tiếng:

– Lão phu cũng muốn nhường đường cho Thân lão ca tiến tới song oai danh lão ca to lớn quá, bạn đồng hành của lão muốn biết thực lực của bọn người có oai danh đó như thế nào, nếu không được biết chắc chắn người bạn đồng hành của lão sẽ không cho lão tương nhượng!

Hắc Phong Quái nhìn Nghê Trường Lâm một thoáng bĩu môi:

– Bạn đồng hành là con người ấy à?

Lão khinh thường Nghê Trường Lâm quá làm cho Nghê Trường Lâm đỏ mặt vì thẹn và cũng vì giận.

Lão già áo lam đưa tay tới:

– Bạn đồng hành của lão phu là vật này đây!

o O o